

Ήμερα είδα σ' όρομα μ' ελάσκουμ' σά ρασίας
τρανόν έτονε ή χαράμ' θάρεσ' άληθινόν έν
είδα παχτσέδες έσκιζαν νερά κρύα ζιλάλια
τουτουγιάδες καί μάραντα σκουντούλιζαν τόν κόσμον.

Είδα καί τόν Καστρόλιθος τό Λημνίν μέ τ' όμάλια
τά Βαζια, τ' άεργή τ' όρμίν, πήγα ούς τά Λευκένια.
Ντάμωσ' άπάν σό Σταύρωμαν ξενητιάντο' μέ τή λύραν
καί σό πεγαδομάτναθες έφενανε κουζία.

Είδατο' χορόν έκούρεφαν σήν μέσεν ό Σαβέλης
κι' έχόρευανε μέ τήν φύν καί νεγκασίαν κι' είχαν.

Τά γερανέα είδα γώ τ' όχσόμια τά πεγάδια
τό Κιντινάρ τό φοβερόν κι' άτέν τήν Τσουντσουβάναν,
έπα σή χαλήλ τό πεγάδ κατέβα σά Μαντρία
παντέρημος άεγοργόρτο' χωρίς παπών καντήλαν.

Τό Μεσοράσ' τό ήμερου τό βουνόν τή Γιαννάντων
καταπράσινα είδ' άτα άμον τονατεμένα.

Καί τ' άηλία τό ρασίν μέ τ' άσπρον τ' έγκλησόπον
άτό ντό συνοριάς' τή Κρώμ μέ τ' άσπρα λιθαρόπα
ή πόρτ' άτ έτον άνοιχτόν κι' έμόναζεν άρνόπα.

Είδα τήν στράταν τό πλατύν μέ τά κοφρακοφώλια
άνεσύρνανε κι' έκλαιγαν ντό κι' έρχουν σουλατσήδες
έρώταναν κι' έράγεβαν τοί ξενητιάντο' πού κι' έρθαν
καί ~~Πέδρα και νήνη άδελφάιν~~ κανείς πουδέν κι' έφάνθαν.

Είδα καί τό πεγαδομάτ τ' άεννη χαλαρόβαν
ντόκα σήν πόρταν τ' άεννη κανείς κι' δεϊ λαλίαν.

Έξέβ' άπάν σά δώματα τ' ήμσά είν χαλαγμένα
κλειστόν ή πόρτα τ' άεννη τερῶ τόν γύρον όλον
τό Μαναστήρ θλιμμένον στέν χαλάγαν τά κελλία.

Τέρνα τ' ήλεβασίλεμαν σή Ποπᾶ τά ρασία
άεριμίτσα στέν καρσίμ άμον μάνα θλιμέντσα
τοί Λειβαδέτας άναμέν ν' έφτᾶν' τό πανηγύρνато'
νά τονατεϋνε τ' έξωκλήσ' καί ν' άφτυ' έναν κερόπον.

Τό μάτιαμ γυροκλώσκουσάνε κι' έτέρνα τά ρασία
έθέλνα ν' έφορτούμν' άτα κι' έθάρνα βᾶρος κι' είχαν.
Πέραν τή θωμάντων τερῶ χάθεν σά πρασινιάδας
κι' άνάμεσα σό σπίτι' άσπρίζ' ό άε-Κων/τίνον
τσιαμίν σό γιάνατ ~~Μπαρζέν~~ κι' άλλαζανε τήν πίστνατ.

Σόν ύπνομ' έχαμέληνα σήν Ήμεραν έσέβα

Ε' αλη Παϊάτω είδα γν
όσπιτία καί τεμίλια
όλγα σήν γήν ~~έμψεται~~
κι' έών σειςμον ~~έδίδαν~~.

Τά δένδρα ~~καμακαχσαν~~
ά' άνθια φορτωμένα
θαρρῶν ~~έπλῖσαν~~ ~~έξέγαν~~
έπιδαμῶν ~~ή~~ ~~έπλεμαν~~.

τ' ἀνθρώφ' ἄθες ἐδίεξαν ἕναν μαῦρον ἡμέραν.
Τὰ μαχαλάδες λάσκουμαι κι' ὄλια τὰ Ἑγλησιᾶς
ἡ Παναγία εὐκαιρος ἐθαρεῖς σοεμέντσα.
Τὰ παραθύρια ἀνοιχτά τὰ πόρτας εἶν βγαλμένα
αὐλόγυρον ἀπ' ἄκρας ρούζ χαλάουν τὰ τουβάρια
κι' ἀποθαμέν οἱ πρόγονοι ποῦ κεῖνταν σά ταφία
κινεῖς κερὶν κι' ἄφτ' ἀτουνούς κι' ἐφτάνατς Δειτουργίαν.

Λαλίας ἔρθειμ ἔξα γώ θά εἶν ἄσὸ Σχολεῖτον
θάρεσα ἕν διάλειμμαν κι' οἱ δεσκάλ ἀναπάρουν
σουλατζῆς λογαριάσκουμαι ἄς πάγω νά ἐλέπατο·
οἱ δεσκάλ' τῇ χωρῇ ἐμουν χαπέρια θ' ἀναμένε
ξέρω θά ἐρωτοῦνε με γιὰ τ' ὄλτο' τῇ Ἱμερίτας.

Σίτ' ἐπέγνα κι' ἐχαίρουμνε ντάμωσα τό πεγάδι
ὁ Κόρσαββας ντό ἔχτισεν ὁ Μέγας εὐεργέτες
τὰ λαλίας ἐκόπανε σιζλιᾶεφεν ὁ τόπος
μόνον τ' ὄρμι ὁ βοετόν θλιμμένα ἐτραγῶδεν.
" Τό Σχολεῖτον ντό θέλτο' ν' ἐλέφ' τζαμίν ἀτό ἐγέντον
οἱ διασκάλ' ἄθες ἔφυγαν καί σ' ἄλλα τόπφ' ἐπῆγαν
π' ἐμάθιζανε γράμματα κι' ἐκράτναν τὴν Πατρίδαν.
Κι' ἀτόρα γιὰτὶ κοντοστέξ' καί τρομάζ' τὰ ποδάριες;
γιὰμ' τὰ τραγῶδιαμ γνῶριμα σ' ἐσέν τόν ξένον εἶναι;
γνωριμίαν μὴ δεῖς με ξάι φογοῦμαι πατῶ ὄρκον
φένανε με νά τραγῶδῶ οἱ Ἱμερίτ' τόν πόνομ."

Ἐπέρα τόν κατέφορον ἔφτασα σ' ἀργαστέρια
θέλω ν' ἐλέπω τόν Μιχτάρ τὴν Δημογεροντίαν
τ' ἀργαστεριάντσ' τοῖ γνῶριμους τῇ Καβιδᾶς τὰ σολυλῖα
ἔρημα ὄλια εἶδ' ἄτα κι' ἐκοῦζναν νυχτοπούλια.

Ἄμον καρίψ γυρίζω γώ σὴ Καθημερετίων
τὰ μέρια ὄλια γνῶριμα τ' ὄρμόπα τὰ παχτσέδες
τουβάρια στέκνε σὸ ποδάρ ὄρανία τσοκεμένα
τὰ πόρτας εἶν ὀλιάνοιχτα μονάζνε τὰ θερία
κι' ἐγώ βρέθα παντέρημος θαρρεῖς σά ξένα πόρτας.

Ἐπέρα τὴν στράταν σὸ χέρ σέβα σά μαχαλάδες
τὰ σοκάκια ντό πορπατῶ φαῖνταν ἀγρετερίδια
τὰ κρενία κι' τρέχν' σὴν γῆν κι' δέχκουν τὰ βρεσία
τὰ δώματα ἀσιέπαγα χωρὶς σεμερλεμέδες
κι' ἐκεῖνα ντ' ἐχαλάγανε ἐτσούπωσαν τὰ δέβας.

Κί ξέρω πῶς εὐρέθη γώ καί σ' ἀεργῇ τήν πόρταν
νιά σήμαντρα ἀκούγω γώ καί νιά Δοξολογίαν
εὔρα τά πόρτας ἀνοιχτά πουδέν κι' ἐλέπω τέμλον
ἀναλόγια κι' φαίντανε ντ' ἔστεκαν οἱ φαλτάδες
στασιδία ντ' ἐγκαλιόσκειουσαν κορμιά νεγιασμένα.

Θλιμμένος τρυγιλίσκουμαι σ' ἐγκλησίαις τήν αὐλίαν
εἶδα ταφία εὐκαιρα καί κουφαλαεμένα
κοιμητήρια χωρίς Σταυρά μέ ρουγμένα πορτόπα
καί τ' ἀεργῇ τό Νάρθηκιαν σή μέσεν βαγισμένον.

Ποῦ εἶν ἀτίν π' ἐπέθαναν ποῦ εἶν ἀτοῖν π' ἐτάφαν;
ἀτίντ' ἵν' ἀν' ἐφέκαμε ν' ὀριάζνε τό χωρίον;
Λαλίαν κι' δεῖ με κανεῖς καί λαχουσία ἀκούγω
ἐρωτῶ ποῖος εἶν ἀτοῖν καί λέγν' ἀπ' ὅσ' αἱ εἶμερ
φογούνταν νά λέγν' τό σωστόν γιάμ' κι' ἀτουνούς διέχνε.

Ὁ φόβον συνεσέβε με τά γόναταμ' τρομάζνε
ποῦ εἶμαι ποῦ εὐρίσκουμαι γιάμ' ἐροῦξα σόν "Αθην;
Ἄερας ἔρθε με χουλέν τά χόματα μυρίζνε
ὁ οὐρανόν ἐμαύριναν τά λίβια χαμελῆνε
τ' οὐρανοῦ τά θεμέλια φογοῦμαι θά ἀνοίγνε
ὁ καταράχτες π' ἐν καρσίμ θαρρεῖς ἑσταδοῦφτεν
σὴ Ποταμῇ τό μουγκρητόν τό Γεφύρ' ἐχαλαῖεν
τά πάνιμ' συνερίγασεν κι' ἐπᾶρθεν ἡ λαλίαμ'
εἶπα ροῦξα σόν "Αδ' ἀπ' ἐς κι' ἐρχίνεσα νά φεύω.

Θά πάγω βρίκω ζωντανούς λίγον χαράν νά πέρω
σὴν Ἱμεραν κι' ἔρθα ἐγώ ταφία νά γυρίζω
ν' ἀκούω λύραν ἔρθα γώ ν' εὐρίκω τόν Σαβέλην.

Σίτ' ἔφευα καί τέρν' ὅπ' ἐς κανεῖς γιάμ' ἀκλουθᾷ με
σόν νοῦμ' ἐντῶνιεν ὁ χορόν σό Σταύρωμαν ντό εἶδα
ἡ Λύρα ντ' ἐντιδῶνανεν κι' οἱ ξενητιάντ' τραγῶδναν.

Λιγάρια πορπατῶ ἐγώ σό Λευκέν ἀπ' ἐς ροῦζω
τερῶ κι' ἀνεφορίζω γώ σό Σταύρωμαν ἐμπαίνω
νιά λύρας ἀντιδῶνεμαν καί νιά τραγῶδ' ἀκούγω
καί ὁ Σαβέλης π' ἐπαίζεν πουδέν κι' ἐφανερῶθεν.

Τ' ἱρδῶματαμ' τρέχνε ποτάμ' τρανόν ἡ νεγιασίαιμ'
κάτσα σ' ἕναν λιθαροκόλ' νά παῖρνε με τ' ὀμμάτιαμ'
τ' ὀμμάτιαμ' ἀπ' ὅσ' ἐρχουνταν θαρρεῖς ἔχ' ἀπ' ἐς τσόβια
ἄγρια καί ἀνημέρωτα φαίντανε με τά μέρια
τ' ἀπάνιμ' ἐμελίτωσεν πέραν με τ' ὀμμάτιαμ'.

Κ' ἔναν σερδόν κίτρινον ἑθάρρεῖς ἀγιασμένον
σὸν ὕπνον' ἔλεπ' ἄτο γῶ ὁμοίᾳζεν στουδιάρκον
ἐπίασε με ἄς ὦρην καὶ λῆει μ' ἀπ' ἁδᾶ φύγον
ἁδᾶ κί γίνταν π' ἔφυγαν μόνον ἑμεῖς θά εἶμεν
ἐτίνιαξε με δυνατὰ θάρρεσα κἀπ' ἑροῦξα
ἐγνέφσα κί' ἔτον ὄρομαν κ' ἔρθεν ἡ φύμ' ἀπάνιμ'.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΓΑΛΑΝΟΣ 5-3-55